

**Clavis Aurea Thesauri Partheno-Carmelitici, Sive
Dissertatio Historico-Theologica, Referans atque
Exponens Antiquitatem & originem, confirmationem ac
propagationem, beneficia ac privilegia, gratias & ...**

Paulus <Ab Omnibus Sanctis>

Viennæ Austriae, 1669

VII. Satisfit alijs quibusdam dubitationibus circa dicta in superiori Capite.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64293)

505.
Quid possint Regulares aut Sæculares Sacerdotes, quando in illorum Ecclesijs extat nostra Confraternitas &c.?

Quid obtinuerit circa hoc Claudius Aquaviva pro Soc. JESU?

QUÆRES III. Quid alij Regulares, aut Sæculares Presbyteri, quorum in Ecclesijs erecta est Confraternitas in his possint?

RESPOND. Id pendere ab institutionis, erectionisque literis, quibus R. P. Generalis suam mentem declarare solet. Similiter, arbitror receptionem Confratrum spectare ad Provinciales, & Priorem localem respectivè ad nostros, seu æquipollentes Superiores in Regularibus Ecclesijs: in Sæcularibus, ad Episcopum, immediatumque Pastorem, id est, Parochum, si Ecclesia, aut Capella ejusmodi, eorundem jurisdictioni aliundè subiaceat: secus verò ad ordinarium Capellæ Ministrum; qui omnes respectivè ad ea, quæ de nostris diximus, poterunt per se, aut per alios Confratrum numero Fideles adscribere. Ephemerides Conventus Carmelitarum Parisiens. SS. Sacramenti, teste Irenæo, observant ad diem 13. Martij an. 1643. quendam Correctorem Ordinis Minimorum petisse facultatem conferendi nostræ Confraternitatis Scapulare in suo Conventu, eamq; obtinuisse à R. P. Vicario Generali ad triennium. Claudium Aquavivam Præpositum Generalem Societatis JESU petisse à R. mo P. Generali Carmelitarum facultatem sacrum Carmelo-parthenium Scapulare impertiendi omnibus Societatis suæ Religiosis, qui illud desiderarent ac postularent, insinuavimus supra Parte II. Cap. 15. num. 169. attestantibus R. P. Joanne Pinto in Hierarchia Carmelitana Tractat. 5. Cap. 4. & Petro Thoma Saraceno, Collegiato Doctore Universitat. Bononiensis ac Consultore sacr. Inquisitionis ibidem, in sua *Informatione spirituali*, seu *Historia sacra* &c. Parte septima, alijsq; cum illis.

CAPUT VII.

Satisfit alijs quibusdam dubitationibus circa dicta in superiori Capite.

506.
Videtur non posse Laicis delegari fa-

UÆRITUR IV. Utrùm Laicis à R. P. Generali, aut alijs habentibus delegandi potestatem, delegari possit facultas Scapulare conferendi &c.

RESPONDET Irenæus, ex hypothesi, quod possit numquam tamen censei delegatam, nisi id expresse declaratur. Co-

Jus hæc est ratio, quod ex præscripto tradendi modo debeat benedicti Scapulare ab eo, qui illud tradit alteri: at Laicus incapax est benedictionis Ecclesiasticæ impertiendæ; nec censeri debet Superiorem hanc invertere velle methodum, nisi id manifestè exprimat.

RESPOND. II. Videri probabilius, quod absolutè hæc Laicis facultas possit delegari. Nam nec professio in Ordine ad id requiritur, cum alijs Sacerdotibus extra Ordinem committi soleat, dum in eorum Ecclesijs erigitur Confraternitas: nec Ordo Clericalis, cum is solum necessarius sit pro beneficijs, aut obrinenda Ecclesiastica jurisdictione, beneficio fori, alijsque ejusmodi, inter quæ Scapulare recenseri non potest: etsi enim res sacra dici queat, tum ratione benedictionis, tum per relationem ad DEIPARAM Virginem, à qua fuit donatum: est nihilominus illarum rerum è numero, quas semel benedictas ab habente potestatem benedicendi, Sæcularis dare potest, qualia sunt numismata, rosaria, cruces, imagines, & cæc.

Nec obstat, quod potestas concedendi indulgentias Clericatum supponat: quidquid enim de hujus sententiæ sit probabilitate, profectò qui Scapulare confert, indulgentiam propterea cum auctoritate concedere non censetur, sed id distribuit, cujus intuitu summus Pontifex largitus est indulgentias: quod in numismatibus benedictis distribuendis est familiarissimum. Imò nonnulli sapius à summo Pontifice accipiunt certum quendam benedictionum numerum, haud designatis in individuo numismatibus, seu rosarijs, quibus debeant applicari, quas illi postmodum pro arbitrio alijs partiuntur, licet Clerici non sint, nec Ecclesiastici thesauri Domini, seu proprii dispensatores. Ratio præcipua responsionis est, quod possit paterfamilias, quemcunque voluerit adhibere, ut ad participationem bonorum suorum alium admittat. Hic verò est quæstio de vocando in jus & hereditatem Ordinis; Ergò per quemcunque voluerit, poterit R. P. Generalis alios vocare, & in hæredes adoptare. Nec dicas Laicum non habere auctoritatem in bona Ordinis; nam responderetur, habere tunc in ea bona non propriam, sed delegatam: nec proprio, sed delegantis nomine, auctoritateq; alios recipere.

Ex quibus consecarium est hanc facultatem posse delegari Fratribus laicis, licet hoc minimè expediat, nullatenusque fieri soleat.

A a a a

Laici

cultas Scapulare conferendi.

Probabilius tamen est, id fieri posse.

507.

Qui sacrum Scapulare confert indulgentias propria auctoritate conferre non censetur.

Quid Laici in tali casu observare debeant?

Laici demùm, quibus hæc delegaretur facultas, deberent ab alio habitus benedictionem petere, quamvis etiam omittere possent, cum absolutè necessaria non sit, verùm ex institutione duntaxat & Ordinis præcepto.

508.

PORRÒ præter communè illam delegandi rationè, occurrit alia distribuendi per Laicos Scapularia. Si nimirùm facultas recipiendi Laico non concedatur, sed solùm designandi personã recipiendam, quàm ita designandã ille, qui habet potestatè, adoptet ex eo momento pro tempore quo designaturus sit Laicus. Verbi causa, dicit Petro Generalis, *Ego illos omnes, quibus benedictum à Sacerdote Scapulare dederit, ex hoc momento pro eo tempore in Confratres recipio.* Quemadmodum fieri solitum, diximus alibi, à R.^{mo} Theodoro Stratio pro erigenda Confraternitate. Hac item ratione multi exponunt modum, quo Abbatissæ excommunicant, suspendunt, &c. ita ut non illæ proprie ferant censuram, sed designant reum, quem mox summi Pontificis afficiat censura: priori Pontificis voluntate moraliter præsentè animata, vel ipso Pontifice, juris fictione, considerato tanquam præsentè, ut excommunicet ad designationem Abbatissæ. Quod pariter dicendum de Generali, aut Provinciali delegante Laicò facultatem ad distribuendum Scapulare. Licet autem hæc opinio fundamentum non careat, nihilominus in praxi nec usurpanda, nec laudanda videtur, nisi urgens admodum necessitas compellat, cum frequentissimi reperiantur Presbyteri, quibus id muneris magis congruè committi queat.

Tandem advertendum, posse aliquem à Superiore habente auctoritatem delegandi, accipere facultatem assumendi benedictum Scapulare à quocunq̃ maluerit Sacerdote, quemadmodum concedi solet pro absolutione in foro conscientie.

509.

Quæstio
curiosa &
utilis.

QUÆRITUR V. Utrùm si quis non habens facultatem Confratres recipiendi, nonnullos recipiat per præsumptam de futuro rati-habitionem Superioris, valida sit ejusmodi receptio? Theodoricus, verbi causa, Sacerdos, Ordinis professus, mittitur in aliud Cœnobium, occurrunt Fideles in itinere, puta in Ecclesia aliqua, dum celebrat, qui ardentibus votis Scapulare postulant: cogitat apud se deesse sibi facultatem, sed tamen certum se esse moraliter probandam fore à Superiore ejusmodi receptionem, atque eo momento recipit, valebitne receptio?

RESPOND. Valituram ab eo momento, quo Superior ratam habuerit, & non prius. Prior assertionis Pars probari potest similitudine aliarum donationum, contractuumve &c. qui per huiusmodi rati-habitionem validi efficiuntur, etsi ab initio nullius fuerint roboris aut momenti. Quod non raro contingere videmus in largitione munerum facta à Regularibus, filijs-familias &c. quas Superior, aut Pater reddit validas, si eas approbat. Confirmatur hoc ipsum ex dictis supra; non enim minus est potens Superior circa præteritas receptiones probandas, quàm circa futuras, at legitimam potest facere futuram receptionem, cur igitur præteritæ pondus ac valorem suo suffragio, ac rati-habitione non addet? Posterior assertionis Pars patet ex defectu facultatis in eo, qui primum tradidit Scapulare, quæ cum nulla fuerit, non poterit legitima fuisse receptio, donec legitima eam probaverit autoritas.

HINC colliges Confratrem sic receptum, privandum fore indulgentijs pro ingressu Sodalitij concessis, si illo tempore, quo Superior receptionem approbat, incapax fuerit huiusmodi indulgentiarum. Si verò Superior ratam habere noluerit dictam receptionem, receptus nihil lucrabitur, donec in alium incidat, qui potestatem habeat ejusmodi receptionem approbandi, illamque probet & ratificet. Non videtur verò necessarium, nullitatem primæ receptionis ab alijs tunc cognosci, aut exprimi, sed sufficere, si receptus dicat (quod nonnunquam contingere solet in rusticis) se accepisse Scapulare ab alio sibi occurrente in tali loco, cui alter respondeat, id sufficere: is enim consensus approbat factam receptionem. Sed hæc sententia, licet favorabilis & pia, difficultate non caret modica: siquidem urgeri potest, responsum illud non esse actum reparantis defectum alterius, cum eum ignoret, nec de eo cogitet, sed supponentis ritè factam receptionem, atque ab habente legitimam facultatem. Nihilominus supplebit facile, si ore exprimat, aut mentè concipiat (*nisi ritè fueris admissus, ego te nunc admitto*) verùm de hoc recipiendi modo idem esto iudicium, quod de infra dicendo pro absente, scilicet, dubium esse, ac periculosum, nec unquam (si fieri potest) practicandum.

CÆTERUM distinguendum est inter licentiam interpretativam, & præsumptam per futuram rati-habitionem.

§ II. Quomodo differant inter se licentia interpretativa & præsumpta per futuram ratihabitationem.

PRIOR illa actum præcedit, ac præsens est dum exercetur, censeturque valida, cum ex circumstantijs probabiliter aliquis concludit in sana conscientia, *id est*, non malitiosa, at recta & sincera, secundum doctrinam & mores, eam fuisse sibi concessam facultatem: tunc verò non egèt probatione Superioris, quia habet de facto licentiam per interpretationem mentis sui Superioris.

POSTERIOR actum subsequitur, expectatque Superioris suffragium hoc modo: *Puto gratum id fore, & ratum Superiori.* Hæc item nõ est interpretativa: *Certus sum, quod si Superior cogitasset, eam mihi dedisset facultatem:* licet enim mentem Superioris interpretetur, non potest tamen concludere fuisse de facto concessam, sed concedendam.

QUÆRITUR VI. Utrum Fideles Confraternitatem ingredi cupientes, debeant personaliter comparere in loco admissionis, seu Sodalitij?

§ I 2. Absenti sacr. Scapulare conferri potest.

Dubitavit de hoc Navarrus, dum Rosarij Confraternitati nomen dedit; sed tandem id licere affirmat, eo quod lege nulla Divina, naturali, positiva, aut alia qualibet inhibita sit. Ita ille in *miscell. de Oration. sub num. 23. vers. dubitatur secundò.* Idem quoque docet Bordonus *Tom. 2. Consil. Regul. resolut. 72. n. 16.* Quia hæc actus est talis conditionis, ut per alium celebrari possit, cum solum requirat exhibitionem nominis, acceptationem & descriptionem in libro Confraternitatis. Addit tamen idem Bordonus requiri præsentiam, quando ingredi volens Confraternitatem habitu aliquo induendus est, aut cingulo cingendus &c. verùm hoc quoque perstrari potest per alium, inquit Zachar. Pasqualigo, cui id munus committatur. Sic etiam per tertiam personam exhiberi solet habitus Equitum &c. Hanc quoque sententiam probabilem reputat Irenæus supracitatus: nam Scapulare conferre, seu in Confraternitatem recipere, actus est moralis simul & physicus, qui cadere potest in absentem. Actus *moralis* huc spectans, est voluntas & intentio admitte-
tendi, quæ ferri potest in absentem, ut de se est evidens. *Physicus* est ipsa traditio habitus, quæ & ipsa exerceri potest per mediatorem.

Part. 1. observationum ad controversias Episcopos inter & Regular. Laurenti de Franchis num. 237.

§ I 3. Imò è numero Sodalium repellendus non videtur, qui per epistolam receptus fuisset hoc, similivè modo: *Tali die, & hora admittam te. Vel, Ex hoc momento admitto te, pro tali die & hora, in Confraternitatem nostrorum numerum: quapropter eodem illo tempore designato SCAPULARI*

indue, ac paratus eſto, ad obtinendam indulgentiam pro die ingreſſus conſeſſam. Quod ſi ille diſpoſitus non fuerit ad indulgentias conſequendas, ſed tamen habitum induerit præſcripto tempore, valebit receptio, licet indulgentias minimè lucretur, indulgentiarum quippè lucrum adventitium planè eſt ad receptionem. Qua ex doctrina recipi poterit perſona abſens, at determinata. Alius verò proponi poteſt modus recipiendi perſonas indeterminatas: videlicet, ſi certum benedictorum Scapularium numerum alicui committat ille, qui recipiendi Sodales poteſtatem habet, aſſerens ſe in Confratres adoptare omnes eos, quibus ejuſmodi Scapularia imperſitus fuerit. In his verò caſibus idem ſentiendum de huiusmodi diſtributione, quod de cæteris donationibus abſenti factis, nempè expectandam eſſe acceptationem, ut conſummetur &c.

Hæ ſententiæ licet ſpeculativè defendi poſſint, in praxi tamen conſulendæ non ſunt, ut bene advertit *loc. citat.* P. Irenæus, niſi ſumma urgeat neceſſitas, ne Fideles periculo exponantur irritæ receptionis. Immo cum ex eo ritu, ſacra noſtra Confraternitas in contemptum venire poſſit, non exiſtimat præfatus Author, immunem fore à peccato, qui abſque graviffima cauſa illas practicaret.

QUÆRITUR VII. Utrum Confrater habitu ſacro ſpoliari, & nomen ejus ex Confraternitatis albo expungi queat?

RESPOND. Non ſolum poſſe, verum etiam debere, quando gravis ſubeſt cauſa, potiſſimum verò ſcandalum, quod in Confraternitatis contemptum verteretur. Sicut enim, ut ſupra *Part. VI. Cap. 4. circa finem* innuimus, manifeſtè facinoroſis, aut vitam exlegem, cum publica offenſione, agentibus, Parthenius habitus confeſſendus non eſt, eo quod redundaret in ſacerrimi laudatiſſimiq; Sodalitij dedecus atq; infamiam, ita eandem ob cauſam tales illo privandi ſunt. Hoc verò faciendum non eſt, niſi prius, juxta debitum fraternæ correctionis ordinem, tales moniti fuerint, & minimè reſiſſerint: quia extremum remedium (qualis eſt membri abſciſſio) adhibendum non eſt, niſi tentata fuerint leviora. Huiusmodi porro expulſio, habitusq; ſacri exſpoliatio ab ordinario Confraternitatis Superiore reſpectivè, in quolibet loco facièda eſt, videlicet à Generali in toto Orbe, à Provinciale in ſua Provincia, ac Priore locali in ſuæ jurisdictionis diſtrictu.

Animadverſio impenſè notanda circa præfatas opiniones.

§ 14.

Poteſt quis ſacro Scapulari exſpoliari, & quare, & quando?